

1 Kor 1,1-3
Svatá církev

introit: Leviticus 11:45 Já jsem Hospodin, který jsem vás vyvedl z egyptské země, abych byl vaším Bohem. Proto buďte svatí, neboť já jsem svatý."
Pozdrav: Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista

1. čtení: Lk 23,39-43

kázání: 1 kor 1,1-3(9)

Vždycky to kázání tady začínám oslovením: Bratři a sestry. Dneska to zkusím jinak. Takže: Milá Církev Boží, posvěcení v Kristu Ježíši, povolání svatí, nositelé Boží milosti a pokoje. To je co? To všechno jste vy. Tedy my, já taky. My, kteří se hlásíme k církvi, tohle je mimo jiné naše charakteristika. Jsme Boží, posvěcení, svatí, vyvolení, jsme centrem milosti a pokoje. Není to krása? No takhle to alespoň píše apoštol Pavel církvi. Křesťanům. Proč to nevztáhnout na nás, křesťeny ze Soběslavi a Nového Města na Moravě. Mě se to teda docela líbí. Konečně jsem Někdo, pan Někdo. Teda bratr Někdo. Prosím, ode dneška mi neříkejte už pane faráři ani Richarde, ale říkejte mi: posvěcený, svatý, vyvolený, omilostněný a pokojný. Já vám budu říkat taky tak.

Tak dobře, to bylo vtipné ale teď vážně. Ne, já to myslel vážně. Teda ne to, že se takhle máme oslovovat, to by asi nešlo, trvalo by to moc dlouho, ale že tohle je mimo jiné naše charakteristika, to myslím vážně, za tím si stojím. Ale stejně jako vy tuším, že v tom něco neklape. Nevím jak u Vás, bratři a sestry z Nového města, ale tady u nás v Soběslavi, my teda nejsme sbírka dokonalých svatých duchovních bytostí. Ani jako společenství nejsme dokonalí. Nerozumíme si, taky se někdy přeme, to je takový citlivý křesťanský výraz pro hádání se, neděláme co máme dělat, a tak dále. Nevím, jestli tohle všechno znáte i v Novém Městě. Ale věřím, že ano. A protože je Vás víc, doufám, že to znáte ve větším.

Tak jak to apoštol Pavel myslel? Myslel nějakou jinou církev? Některou lepší? Tu prvotní, takovou tu, která ještě mezi sebou měla ty velké postavy, ty skutečné faráře, apoštoly, kteří si s Ježíšem Kristem povídali tváří v tvář. Bože, jak jsem rád, že jsi nějak způsobil, aby se nám v Bibli dochoval právě ten list do

Korintu, ze kterého jsme slyšeli ta krásná vznešená slova. Ano, to byla prvotní církev. A až si budete zoufat nad svou církví, nad svým sborem, rvát si vlasy nad tím, jak je tohle a tamhleto v křesťanské církvi možné, přečtěte si dopis apoštola Pavla do Korintu. To je něco. To byla církev.církev rozdělená(různé autority) přílišná okouzlenost vůdcem, směs dobrých i zlých, neoddělení od světa (nesvatí), hádající se, rozhádaná, nedospělí (děti), hnaly se k soudu, ...VP – kaviár a šampaňo tváří v tvář těm, kteří umírali hladu,

A přesně tomuhle seskupení Pavel píše: Církev Boží, posvěcení v Kristu Ježíši, povolání svatí, milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. A ještě dál za ně děkuje. Za takovouhle sběr. A dává jí až kosmickou důležitost. My si možná představujeme, že to teda alespoň muselo být něco velkého. No, viděno lidskýma očima, tak církev v Korintu, to nebylo nic velkého. Korint bylo tehdejší megapolis, asi půl milionu lidí. To je jako Brno, Liberec, Nové město na Moravě a Soběslav dohromady. A v Tomhle městě jeden křesťanský sbor. Asi větší než tady v Soběslavi ale ne větší než v Novém Městě. Jeden sbor uprostřed půl milionu lidí. To není nic světoborného.

Tak jestli něčemu takovému, jako byla církev Korintu, dokáže Pavel říkat svatí a posvěcení a Boží, tak snad to platí i pro nás. Kam se hrabou naše hašteření se o to, jak se bude jmenovat sborová místnost, jak bude upravena farní zahrádka, jak přesně bude vypadat Večeře Páně nebo kdo má co nebo jak udělat.

No dobře, ale jak to teda Pavel myslel? Co je na těch našich společenstvích svatého a Božího? Jak dát tohle dohromady s realitou, které se teda Bible rozhodně nevyhýbá?

Co dělalo církev Korintu církvi? Přes všechny ty tahanice a hádky a špínu...Společné vyznání, že to hlavní v historii lidstva se stalo a stále děje v Ježíši Kristu. Nic víc. Ale bylo to to samé, co dělá církev z nás. Ježíš Kristus, ten tesař z Nazaretu, který se narodil kolem přelomu letopočtu a zemřel asi ve 33 letech. A někteří lidé uvěřili, že v něm sestoupil Bůh na zemi a žil mezi námi. To z nás dělá církev. Přiznání se k jeho příběhu, k tomu, jak tady na světě byl, k celému jeho životu i k jeho nesení kříže, jeho smrti, jeho vzkříšení. A naše pokusy o následování ho v těch našich životech. Tohle nás odlišuje, tohle z nás dělá svaté a tohle z nás dělá církev. Nic víc. Všechno ostatní nejsou zásadní věci. Ale pokud tohle splňujeme, jsme církvi. I přes všechny ty pitomosti i zlo, kterého jsme jako lidé i v církvi stále schopni. Ale pozor. To naše zlo, ta naše pitomost, tím není omluvena. Jsme za ni zodpovědni.

A já mám pocit, že většina těch pitomostí mezi námi se děje, když na tohle zapomínáme. A když najednou máme pocit, že jde jenom o nás. A o naše představy fungování církve. Víte, můžeme mít vyrovnaný rozpočet, a ještě i slušné zásoby v rezervním fondu, můžeme mít skvělý krásný opravený kostel s umytými okny a v něm dělat spoustu akcí. Kulturních, sociálních i humanitárních. Můžeme být solidním partnerem pro jednání s obcí i státem. A mít skvělého krásného vzdělaného faráře se slušně vychovanými dětmi. Bez Ježíše Krista nejsme nic. Nemáme nic. Jsme jen další lidská organizace.

Ještě by asi stálo za to říci, co to teda znamená, to hlavní. Že se hlásíme k Ježíši Kristu. No, to znamená, že mezi námi pořád budou lidé, alespoň někteří, nebo alespoň někdy, kteří vezmou to následování vážně. A vezmou svůj kříž a ponесou ho. A když budou mít dost sil, ponесou i břemena jedni druhých. Bez nároku na odměnu, pochvalu, uznání, slávu a potlesk. Takhle to dělal Ježíš. Tohle je náš úkol. A to ostatní? V tom nám může pomoci moudrost našich předchůdců ve víře. Na to přišel Augustin i Jednota Bratrská. Že totiž v církvi má být v tom podstatném jednota. V tom nepodstatném svoboda a ve všem láska.

Někdy je mi z církve špatně. Neomlouvá nás Ježíš. Bratři a sestry, obejde se svět bez církve? Bez kostelů určitě. Ale co hlásání evangelia, obrácení lidí a spása duší? Proto jsem jako 1. čtení vybral ten text z Ježíšova křížování. Tam ten lotr vedle něj. To byl lotr. Zasloužil si trest smrti. A nevstoupil do žádné církve, nebyl pokřtěn, konfirmován, nebyl ani jednou u večeře Páně, neobrátil se a nevyznal Ježíše Krista jako svého spasitele. A přece mu Ježíš říká: Ještě dnes budeš se mnou v ráji. Bez církve. Svět může církev potřebovat. Ale nemusí. Může dojít spásy u Boha i bez církve. Ale právě Bůh církev potřebuje. Chce ji. Chce nás tady. Natolik spojil svoje jméno s námi, že už to nechce roztrhnout. Řečeno slovy obrazu: Nepožádá o rozvod. Díky Bohu. Kéž by z tohoto Božího ano nám neplynula svoboda dělat si co chceme ale svoboda následovat Krista. Vzít svůj kříž a následovat ho. Vzít břemeno i toho druhého a nést ho. A společně se zde na zemi učit, o čem že je to nebe a život věčný. Že je to společenství. Hostina. Že věčnost nebudeme trávit každý sám s Bohem ale společně jedni s druhými. Máme se co učit. Amen

Poslání: 1 Janův 4:7 Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujee navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.